

РЕШЕНИЕ

№ 34575

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 29.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **6363** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на „Трез Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], против Национална агенция за приходите, като се иска присъждане на сумата в размер на 600,00 лева – обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи направените разноски по оспорване на ревизионен акт № Р-22221024003320-091-001/13.02.2025 г. на органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С., отменен частично с решение № 458/07.05.2025 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., ведно със законна лихва върху сумата в размер на 9,28 лева, изчислена от датата на окончателната отмяна на акта в частта на установения резултат за корпоративен данък за 2023 г. ведно със съответните лихви /07.05.2025 г./ до датата на предявяване на иска /18.06.2025 г./ и законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

Твърди, че са налице предпоставките за реализиране отговорността на ответника поради незаконосъобразно издадения спрямо ищеца акт. Посочва се, че РА е отменен в частта на допълнително определения корпоративен данък за 2023 г. За изготвяне на жалба срещу РА за обжалване по административен ред ищецът бил ангажирал адвокат, на който видно от приложени извлечение от банкова сметка и приемо-предавателен протокол е заплатил възнаграждение, уговорено с договор за правна помощ и съдействие. Твърди се, че направените във връзка с обжалване на РА разноски са пряка и непосредствена имуществена вреда, претърпяна от ищеца. Ако не бил издаден РА, дружеството нямало да направи разходите, представляващи разноски за

изготвяне на жалба. Допълва, че административното обжалване по реда на ДОПК е задължително, т.е. лицето не може да пристъпи към обжалване по съдебен ред, в производството по което се дължи присъждане на разноски. Позовава се на съдебна практика. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът „Трез Асетс“ ЕООД, редовно призован, се представлява от управителя си и от адв. Т.-Л.. Поддържа иска. Налице били предпоставките за присъждане на обезщетение. Претендира разноски по представен списък.

Депозирани са писмени бележки. Сочи се, че са изпълнени кумулативно предпоставките по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, като акцентира върху задължителното оспорване на РА пред Директора на дирекция „ОДОП“ С. и ангажирането на адвокатска защита, израз на нормалната грижа на лицето за охраняване на неговите права и интереси. Отделно от това, в производството по обжалване на административни актове подлежали на възстановяване единствено сторените пред съда разноски. Въпреки че не се открива производство по оспорване на представените към исковата молба документи, чрез обясненията на управителя на дружеството и тези документи, приети като доказателства по делото, се установява, че именно адв. Т.-Л. е осъществила правна защита и съдействие по конкретната жалба срещу РА. Оспорва възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в производството по оспорване по административен ред и в настоящото производство по ЗОДОВ. Моли да бъде уважена изцяло исковата претенция и да бъдат присъдени направените разноски съгласно списъка. Позовава се на съдебна практика.

Ответникът Национална агенция за приходите, редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва иска. Депозирани са писмени отговори, в които се твърди, че към жалбата пред Директора на дирекция „ОДОП“ С. срещу РА не са представени адвокатско пълномощно и договор за правна защита и съдействие. Липсвали доказателства, че адв. Т.-Л. е осъществила правната защита и съдействие, вкл. и предвид, че жалбата е подадена чрез управителя на дружеството С. П.. Жалбата не била оформена като приложение към приемо-предавателния протокол. Твърди се, че договорът за правна защита и съдействие и протоколът не следва да се кредитират от съда като годно доказателство по смисъла на чл. 181 ГПК, доколкото са съставени с участието на ищеца и установяват изгодни за него факти и обстоятелства. Твърди се също, че от представените преводни нареждания за кредитен превод и банковото извлечение не става ясно кой точно договор е послужил като основание за плащане, още по-малко и бил индивидуализиран отмененият частично РА. Акцентира, че ДОПК не предвижда задължителна адвокатска защита на ревизираните субекти по повод образувани ревизионни производства, поради което вредата, представляваща разноски за адвокат, е причинена от изразената воля и съгласие на ищеца да сключи договор с определен адвокат, а не – в резултат на административната дейност на НАП. Когато законодателят бил предвидил правна регламентация като чл. 59, ал. 2, т. 6 АПК, то страната е следвало да поиска произнасяне по въпроса за разноските именно в това производство. Прави възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 АПК на размера на адвокатското възнаграждение, уговорено в договора за правна защита и съдействие. Неоснователен бил искът в частта за лихвите, като сочи, че ответникът не бил поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана не е заплатил обезщетението. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Депозирани са писмени бележки. Сочи се, че не е доказана имуществена вреда и липсва пряка и непосредствена връзка между твърдяната за настъпила вреда и частично отменения като незаконнообразен акт. Не били представени договор за процесуално представителство в производството по оспорване на РА пред Директора на дирекция „ОДОП“ С. и пълномощно,

посочено като условие за възникване на представителна власт по чл. 10, ал. 4 ДОПК. Не било отговорено конкретно от управителя на дружеството защо жалбата е подписана от него. Жалбата срещу РА не била оформена като приложение към приемо-предавателния протокол, представен за първи път с исковата молба. Моли свидетелските показания на законния представител на ищеца да не бъдат кредитирани, тъй като е налице заинтересованост. Отделно от това, твърди, че липсвал отменен като незаконосъобразен административен акт, тъй като РА бил отменен частично. От представените кредитно нареждане и банково извлечение не ставало ясно кой точно договор е послужил като основание за плащане, още по-малко индивидуализиран отмененият частично РА. Моли искът да бъде отхвърлен. Позовава се на съдебна практика.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призована, дава заключение, че предявеният иск е основателен и доказан. Бил изпълнен фактическият състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Въз основа на твърденията на страните и приложените по делото писмени доказателства Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав установи следното от фактическа страна:

С ревизионен акт № Р-22221024003320-091-001/13.02.2025 г. на органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С. се установяват по отношение на „Трез Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], задължения за корпоративен данък за 2023 г. и по ЗДДС за месец декември 2023 г., съответно – лихви.

РА е оспорен по административен ред с жалба на „Трез Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], подписана от управителя на дружеството и подадена чрез адв. Т.-Л. на 04.03.2025 г. пред Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., който с Решение № № 458/07.05.2025 г. е отменил РА в оспорената част на установения резултат за корпоративен данък за 2023 г. ведно със съответните лихви и е потвърдил РА в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за месец декември 2023 г.

„Трез Асетс“ ЕООД като жалбоподател в производството по оспорване на РА е представлявано от управителя си, но за изготвянето на жалба срещу РА и депозирането ѝ е сключен на 21.02.2025 г. договор за правна защита и съдействие с адвокат П. В. Т.-Л. /чл. 1/. Посочено е в договора, че жалбата следва да бъде предоставена от адвоката на клиента на хартиен носител, удостоверено с двустранно подписан приемо-предавателен протокол /чл. 2/. Уговорено е възнаграждение в размер на 600 лева, което следва да бъде платено в двуседмичен срок от депозиране на жалбата в деловодството на ТД на НАП С. по банкова сметка на адвоката [банкова сметка], „ОББ“ АД /чл. 3/.

По делото е представен приемо-предавателен протокол от 04.03.2025 г., подписан от управителя на дружеството С. П. и адв. Т.-Л., видно от който е спазен чл. 2 от договора за правна защита и съдействие. Представени са заверено копие на платежен документ от дата 13.03.2025 г., видно от който дружеството заплаща на адвоката сумата в размер на 600 лева по посочената по-горе банкова сметка, и извлечение от същата банкова сметка, видно от което с вальор 13.03.2025 г. е постъпила сумата в размер на 600 лева с наредител дружеството.

Представено е и копие на жалбата срещу РА, подписана от управителя на дружеството С. П., като е отбелязан приносител - адв. Т.-Л..

В открито съдебно заседание са изслушани обясненията на управителя на дружеството ищец, които съдът, съобразявайки заинтересоваността му, кредитира като обективно дадени и в съответствие със събрания по делото писмен доказателствен материал. Същият заявява, че е сключен договор с правна защита и съдействие с адв. Т.-Л. на 21.02.2025 г. по повод издаден РА и с оглед оспорването му. Не може да отговори на въпроса защо жалбата е изготвена от адвоката, но

е подписана от него. Твърди, че жалбата му била представена на хартия за подпис и депозирана от адвокатата в деловодството на НАП. Уговореното възнаграждение било 600 лева, заплатено по банков път. Обяснява, че от счетоводството е изискано съставянето на приемо-предавателен протокол. Уточнява, че услугите на адв. Т.-Л. били ползвани при оспорването на РА и в настоящото съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло имуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто отменен като незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите /чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 1 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 2, ал. 2 и чл. 19 ЗНАП/.

На основание чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ искът за обезщетение се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. В случая ответник е НАП, доколкото издателят на РА, отменен като незаконосъобразен в едната си част, са органи по приходите при ТД на НАП С..

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС: „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Съгласно чл. 204, ал. 1 и ал. 2 АПК искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред или заедно с оспорването му до приключване на първото заседание по делото. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

Разгледан по същество, искът е **ОСНОВАТЕЛЕН**.

1. Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК юридическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ /в редакцията преди изменението в сила от 03.09.2025 г./.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове“. Увреждането на юридическите лица, в случая претърпяването

на имуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения акт на административния орган /неговото незаконосъобразно действие или бездействие/ и твърдените претърпени имуществени вреди.

2. Елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е незаконосъобразният акт да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност. „Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието „административна дейност“ за целите на ЗОДОВ в самия закон. Дефиниция това понятия няма и в други актове на позитивното право. Това налага установяването на съдържанието му по тълкувателен път. /.../ В чл. 1 подходът е друг. Посочени са два признака, които определят основанието. Първият е незаконосъобразността на актове, действия и бездействия. Тоест, индивидуализацията е направена не по функционалното съдържание на акта, действието или бездействието, а единствено с оглед на неговата законосъобразност. И вторият - при и по повод изпълнение на административна дейност. „Административна дейност“ е субективно, формално понятие, което изразява осъществяващия дейността субект. То не е функционално понятие, не съответства на различните функции, които органите и длъжностните лица по чл. 1 ЗОДОВ имат и които различни функции осъществяват чрез различни по своята правна същност актове и действия, съответно бездействия. Субектите по чл. 1 ЗОДОВ /.../ могат да изпълняват различни функции и задачи. Много пъти един и същ орган е натоварен с няколко различни по същността си функции - нормотворчески, контролни, правораздавателни, изпълнителни. Не вида на функцията и задачата, а качеството на правния субект на орган /длъжностно лице/ на държавата или на общината и относимостта на акта, действието или бездействието към това му качество /при и по повод/, е релевантно за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ“ /така вж. Определение № 6 от 16.02.2015 г. по адм. д. № 30/2014 г., смесен 5 чл. с-в ВАС/.

3. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

4. В конкретния случай с влязло в сила решение на Директора на дирекция „ОДОП“ С. е отменен като незаконосъобразен РА в частта за установения резултат за корпоративен данък за 2023 г. и съответните лихви.

Административното производство в тази част е приключило, като са налице достатъчно

основания за преценка дали ли е причинна връзка между отменения административен акт и твърдените вреди. При оспорването на РА по административен ред на ищеца е предоставена правна защита и съдействие, като несправедливо би било по мотиви, че производството не е приключило изцяло с положителен резултат /предвид потвърждаване на РА в частта с установения резултат по ЗДДС за месец декември 2023 г./, да се игнорира факта, че е заплатено адвокатско възнаграждение.

В конкретния случай искът по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие издадено незаконосъобразно РА. Законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по оспорване по административен ред, поради което исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване на РА по чл. 155 ДОПК подлежат на разглеждане по ЗОДОВ /така вж. Определение по адм. д. № 9438/2025 г., III отд. на ВАС/. Противното би означавало разноските да останат в тежест на страната, за която резултатът от разрешения правен спор е благоприятен. Ако органите по приходите при ТД на НАП С. не бяха издали РА с установен резултат за корпоративен данък за 2023 г. и съответните му лихви, същият не би бил оспорен и отменен в конкретната част от Директора на дирекция „ОДОП“ – С..

Съгласно мотивите на Решение по адм. дело № 1162/2025 г., III отд. на ВАС: „според специалния ред за обжалване на ревизионните актове, съдържащ се в чл. 156 във връзка с чл. 152 ДОПК, предпоставка за съдебно обжалване на ревизионния акт е обжалването по административен ред. Следователно административният ред на обжалване на ревизионните актове се явява задължителен, а не алтернативен и адресатите на този вид административни актове не разполагат с друга процесуална възможност за защита срещу тях, освен да предприемат обжалване по чл. 152 ДОПК. Правото на защита, уредено в чл. 56 КРБ има абсолютен характер, поради което ползването на адвокатска защита от лица, които не могат сами да водят съдебните си дела, следва да се разглежда като част от начина на неговото упражняване. Възражения за това, че адвокатската защита не се явява задължителна за този вид производства, не могат да бъдат противопоставяни на правото на лицата да ангажират професионална адвокатска защита в хода на задължителното за тях административно обжалване. Задължителният характер на административното обжалване на ревизионните актове и липсата на законова регламентация на института на разноските в тази фаза на процеса води до невъзможност за лицата, ползвали адвокатска защита да възстановят разходите си за адвокатски хонорар, при положение, че обжалването е било успешно. Единственият начин сумите да бъдат възстановени в патримониума на тази правни субекти, е редът по чл. 1 ЗОДОВ /../. За лицата, които нямат правен способ да поискат в рамките на административното производство присъждане на направени от тях разноски за адвокатски хонорар, заплатените от тях суми представляват вреди по см. на чл. 1 ЗОДОВ“.

5. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“. С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразния акт. Вредата представлява отрицателна последица от увреждането, което засяга неблагоприятно защитени от правото имуществени права на увредените, както и техните законни интереси.

В конкретния случай ако органите по приходите при ТД на НАП С. не бяха издали РА относно установени задължения за корпоративен данък, в която част РА е незаконосъобразен, ищецът не би се лишил от собствените средства, представляващи адвокатско възнаграждение за осъществената правна защита и съдействие по неговото оспорване по административен ред чрез изготвяне на жалба, и не би била ограничена възможността да ги ползва в своя изгода, т. е. дали

е и пряка причинно-следствена връзка между РА, отменен в една част като незаконосъобразен, и имуществените вреди.

6. Договорните отношения между адвоката и клиента имат за предмет извършването на определена по обем и естество правна дейност - чл. 24, ал. 1 и чл. 36 Закона за адвокатурата. При тях адвокатът следва да получи възнаграждение за положения труд, а клиентът да го заплати в размер, който съответства на обема и сложността на извършената работа. В случая са осъществени дължимите се правна защита и съдействие от адвоката в административното производство, като договорът, с който е определен размерът на платеното адвокатско възнаграждение, е сключен на 21.02.2025 г., а жалбата пред Директора на дирекция „ОДОП“ С. против РА от 13.02.2025 г. е подадена на 04.03.2025 г.

Договорът между адвоката и управителя на дружеството представлява частен диспозитивен документ, поради което подлежи на преценка единствено автентичността му. Приемо-предавателният протокол е частен свидетелстващ документ, поради което освен преценката за неговата автентичност се дава отговор и на въпроса относно верността на материализираното в него удостоверително волеизявление – в случая дали действително е била изготвена от адвоката и предадена на управителя на дружеството жалба срещу РА за оспорването му по административен ред. Двата документа – договорът и приемо-предавателният протокол, имат формална доказателствена сила - същите са подписани, което показва, че изхождат от лицата, които са ги подписали. Този факт се установява и от обясненията на управителя на дружеството ищец. Доказва се предаването на изготвената жалба за подпис на управителя на дружеството, като е без значение, че същата не е оформена като приложение към приемо-предавателния протокол.

Следва да се има предвид, че с подписването на документите обаче се доказва факта на писменото изявление и неговото авторство, но не и датата, и мястото на съставянето им. Поради това тези документи нямат достоверна дата само за трети лица и за да има противопоставима дата, трябва без съмнение да се установи, че са съществували към определен момент. Трети лица съгласно чл. 181 ГПК са тези неучастващи в съставянето на документа лица, които могат да бъдат увредени от неговото антидатиране, защото правата им се намират в правна връзка с права на автора или авторите на частния документ. Приложение намира чл. 181, ал. 1, последно предложение ГПК, съгласно което частният документ има достоверна дата за третите лица от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа, в конкретния случай – дали е извършено плащане на претендираната сума.

Съгласно т. 1 от ТР № 6/2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ВКС съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. По процесния договор за правна защита и съдействие е извършено плащане по банков път, за което са приложени преводно нареждане и извлечение от банкова сметка на адвоката. С оглед чл. 181, ал. 1 ГПК е удостоверено надлежно извършеното от дружеството плащане на предоставените му от адвоката правна защита и съдействие чрез изготвяне на жалба за оспорването на РА по административен ред.

7. Приложение намира разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно която „за процесуално представителство, защита и съдействие пред административен орган възнаграждението се определя по реда на предходните алинеи“.

Размерът на възнаграждението е 548 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. Съдът обаче определя размер на обезщетението – 600 лева, както е поискано от ищеца.

Възражение за неговата прекомерност е направено от ответника в депозирания писмен отговор по исковата молба, който се поддържа от процесуалния му представител в проведеното открито съдебно заседание. Поради това се изследва дали размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение при оспорване на РА по административен ред е „обоснован и справедлив“ по смисъла на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

С решение по дело С-438/22 СЕС приема, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посоченото ограничение не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Размерите на адвокатските възнаграждения, посочени в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Според указанията на СЕС по дело С-438/22 съдът следва да преценява дължимото възнаграждение във всеки конкретен случай релевантните обстоятелства, характеризиращи го, както и икономическият, и правен контекст, в който той се вписва. Преценката е обвързана с фактическата и правна сложност на спорното производство и произхождащите от това обстоятелство - вид на спора, продължителност на производството, интерес, вид и количество на извършената работа, активност на процесуалния представител и др. В случая договореното и заплатено възнаграждение за изготвяне на жалба при оспорването на РА по административен ред не надхвърля обичайно присъжданите по размер такива в производства с подобен характер. Следва да се съобрази и необходимостта от полагане на дължима грижа от страна на търговеца за охраняване на интересите му в областта на данъчното облагане и от страна на адвоката в изпълнение на договора с цел да защити интересите на търговеца.

Съдът намира, че определеният и заплатен размер от 600 лева отговаря на реално осъществените защита и съдействие и на нивото компетентност на изготвилата жалбата адвокат, който убедително е развил възраженията си и е съумял да постигне благоприятен за клиента си краен резултат. В сходен смисъл Решение по адм. дело № 7596/2024 г., III отд. на ВАС.

8. Наличието на всички елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ е предпоставка искът на **„Трез Асетс“ ЕООД** да бъде уважен като основателен.

Горните изводи се основават и на утвърденото в практиката на ВАС, че след влизане в сила на съдебните актове, респ. на административни актове, издадени от непосредствено по-горестоящия орган или решаващия орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 ДОПК, с които е установена незаконосъобразността на акта, държавата дължи пълно репариране на понесените вреди с оглед спазването на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност, както и на правото на собственост, прогласено от чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз - ако някой бъде лишен от своята собственост в защита на обществения интерес, дължи му се

справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба.

9. Основателна е претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, считано от датата на окончателната отмяна на РА до предявяване на иска и от датата на исковата молба до окончателното му плащане, като следва да се отчете, че този период съответства на определения в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС – от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Към датата на предявяване на исковата молба не е изтекъл срокът по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД за предявяване на претенция за присъждане на лихви.

Правно ирелевантно е дали длъжникът е бил поканен да заплати обезщетението за обезвреда, считано от датата, на която РА в съответната част е отменен по административен ред. Съгласно чл. 86 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение кредиторът винаги има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, а съгласно чл. 84, ал. 3 от с.з. при задължение от непозволено увреждане, какъвто е конкретният случай, длъжникът се смята в забава и без покана /така вж. Решения на III отд. на ВАС по адм. д. № 6368/2023 г. и адм. д. № 2115/2023 г./ Действително, когато няма ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, когато бъде поканен от кредитора, съобразно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. При производствата по ЗОДОВ самата искова молба има ролята на покана. Вземането за лихва е акцесорно и се дължи за всеки изминал ден след изпадане на длъжника в забава до погасяването на главното задължение. Така Решение по адм. д. № 6136/2022 г., III отд. на ВАС.

Предвид горното и доколкото размерът на претендираните лихви 9,28 лева за периода от датата на окончателната отмяна на РА в съответната част до предявяване на иска не е оспорен от ответника и е съответен на изчислението на съда, направено чрез лихвения калкулатор на интернет-страницата на НАП, следва да бъде присъдена сумата в размера, поискан от ищеца.

10. Изложените по-горе съображения обуславят основателност на иска, който извод съдът направи и предвид практиката на ВАС, III отд. – Решения по адм. дела № 344/2024 г., № 953/2025 г., № 12158/2023 г.

Разноски:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски съгласно списъка по чл. 80 ГПК, представляващи държавна такса и уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, своевременно поискани и за които по делото са представени доказателства. Тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, съдът намира направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно, поради което определя размера на дължимото адвокатско възнаграждение в установения абсолютен такъв по чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. – 400 лева. В полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 450 лева.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, със седалище – [населено място], да заплати на „Трез Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. С. П., С. Б. П. и Е. К. /поотделно/, със седалище и адрес на управление – [населено място], р-н „С.“, [улица], ет. 1, ап. офис 3, сумата в размер на 600,00 /шестстотин/ лева – обезщетение за претърпените имуществени вреди, представляващи направените разноски за изготвяне на жалба при оспорване на Ревизионен акт № Р-22221024003320-091-001/13.02.2025 г. на органи по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите С., отменен частично с Решение № 458/07.05.2025 г. на Директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С., ведно със законна

лихва върху сумата в размер на 9,28 лева, изчислена от датата на окончателната отмяна на акта в частта на установения резултат за корпоративен данък за 2023 г. ведно със съответните лихви /07.05.2025 г./ до датата на предявяване на иска /18.06.2025 г./ и законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, със седалище – [населено място], да заплати на „Трез Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. С. П., С. Б. П. и Е. К. /поотделно/, със седалище и адрес на управление – [населено място], р-н „С.“, [улица], ет. 1, ап. офис 3, сумата в размер на 450 /четиристотин и петдесет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: